

[Socialministeren]

sker med børn. Så det er sket, og det er i udstrakt grad sket med Socialdemokratiets medvirken.

Jeg hørte, at fru Jytte Andersen i anden runde ville komme med forslag til, hvordan man kunne gøre tingene bedre. Det må vi jo så vente på. Det glæder jeg mig til at høre om.

Fru Lizzie Lichtenberg sagde, at denne redegørelse flytter os fra iagttagelse til handling. Det er sådan set det, der ligger bag redegørelsen. Bag den ligger den tidligere regerings handlingsplan om, at det skal være godt at være barn i Danmark.

Vi har taget nogle ting ud og sagt: Hvad vil vi gøre, når vi står i den situation, at vi ikke råder over store, nye ressourcer? Derfor har vi valgt at satse på det med tiden og satse på at få diskuteret, hvordan man på arbejdsmarkedet bør indrette sig for at få et mere børnevenligt samfund.

Jeg er ganske enig i fru Ingerlise Koefoeds advarsel om, at der ikke er noget her i verden, der hedder krisebørn. Jeg tror, vi skal være forsigtige med vores udtryk.

Hr. Carsten Andersen spurgte, om det er meningen, at børnefamilierne skal have et løsere forhold til arbejdsmarkedet. Ja, det er præcis det, denne redegørelse lægger op til, nemlig en debat om, hvordan vi kan fastholde børnefamilierne på arbejdsmarkedet, hvis de i perioder ønsker en anden form for arbejdstid end den, andre har.

Der blev af en anden ordfører spurgt, om ikke det var det samme problem, som hvis man får frihed til uddannelse. Det er vel egentlig det samme, vi her diskuterer. Det er klart, at vi ønsker som regering at føre disse synspunkter ind i overenskomstforhandlingerne.

Jeg er også enig med hr. Carsten Andersen, når han siger, at al politik er børnepolitik. Det er også derfor, vi kan blive relativt uenige om det, fordi vi er valgt til at varetage forskellige politiske opfattelser.

Jeg er enig med SF's ordfører, når han siger, at det er forkert, at vi opfatter børn som besværlige, men det har lidt at gøre med det, som også fru Margrete Auken var inde på, at vores samfund for en stor dels vedkommende ikke er indrettet til børn, tværtimod. Det er jeg da ganske enig i at vi godt kunne have skrevet en lang redegørelse om, men vi har nu altså også taget udgangspunkt i dagens realiteter, og realiteten

er altså, at hvis begge forældre vil arbejde ude, så har vi også brug for børnepasning, sådan som samfundet i dag er indrettet langt de fleste steder. Der er børn, der bor på landet, der er børn, der bor i boligområder, hvor der ikke er så farligt, men alligevel vil langt de fleste forældre opleve det sådan, at deres børn skal være under opsyn.

Hr. Carsten Andersen sagde noget, som var meget vigtigt, jeg tror endda, det var det allerførste, han sagde: Gratisydelse skal også betales. Samtidig sagde han, at det var SF's politik, at daginstitutioner skulle være gratis, og at man var klar over, at det ikke kunne ske fra den ene dag til den anden, og han angav vejen. Jeg er ikke uenig i, at det er den prioritering, vi skal have, en hævelse af fripladsgrænsen, hvis vi har midler til det, og en søskendemoderation. Det synes jeg er realistisk tale, og så kan vi regne på, hvad de ordninger, vi kan lave, koster, og hvor vi skal få pengene fra. Jeg er altså i og for sig enig i den vej, som SF angiver, altså en prioritering, og det takker jeg for, frem for at man bare vil skælde ud.

Jeg har gjort rede for, hvorfor vi har afgrænset redegørelsen og ikke har skrevet meget om handicappede, truede børn osv. Jeg er da for så vidt også enig med hr. Carsten Andersen, når han siger, at når vi mangler midler til at forbedre verden for børnene, skyldes det vore forkerte valg og prioriteringer, men det vil vel alle partier i et parlament sige, når ingen af partierne har flertal. Derfor må løsningerne pr. definition blive forkerte for de fleste af os. Sådan er det nu engang, og det er der altså ikke noget at gøre ved. Vi kan diskutere, om prioriteringerne er rigtige eller forkerte, men det er flertallets prioriteringer.

Så fik vi en diskussion om større ensartethed i taksterne, og jeg tror, det var fru Jytte Andersen, der sagde, at det ønskede Socialdemokratiet. Regeringen har indgået en aftale med Kommunernes Landsforening om at give kommunerne større frihed til selv at kunne yde støtte til nedbringelse af taksterne, og det er vi for øjeblikket ved teknisk at finde ud af hvad man mener med. Dette arbejde har været nævnt flere gange i debatten. Derfor vil jeg gerne sige, hvad det er. Når man nu er så heldig at få fisket et notat op fra Socialministeriet, har jeg jo mine tvivl, om man kun fisker den ene halvdel af sådan et papir op eller man med vilje tager det